

lange Række af opslidende, parlamentariske Kampe, og paa en Tid, da man havde en ganske anden Opfattelse end den, man nu nærer: — Jeg er forbavset over, at man spørger det ene Ministerium efter det andet om, hvorvidt det er villigt til at være med til en Grundlovsrevision, men jeg er endnu mere forbavset over, at man retter dette Spørgsmaal til det nuværende Ministerium. Man havde en vis Grund til at spørge det tidligere Ministerium om dets Mening, naar man havde den Overbevisning, at Grundloven ikke var, som den burde være. Jeg kunde saa forstaa, at man henvendte sig til det tidligere Ministerium, fordi det havde erklæret — eller man dog i alt Fald havde Grund til at tro — at det ikke stod paa Landstingsprovisorismens Grund eller vilde anvende den i Kampen mod Folketinget. Stillingen er imidlertid en anden ved dette Ministerium, thi det er netop blevet utrykkelig interPELLERET om dette Spørgsmaal, og det vilde ikke afgive en Erklæring i Lighed med den, der blev afgiven af den tidligere højtærede Konseilspræsident. Man har altsaa Grund til at tro, at den nuværende Regering staar paa Landstingsprovisorismens Grund. Det er endvidere under Finanslovsdebatten kommet ret tydelig frem, at denne Regering staar paa Militarismens Grund. Det er fra klare og udprægede Venstreretningers Side udtalt, at den nuværende Regering saa godt som ikke har noget andet Program end Provisorisme og Militarisme, og dog kommer dette Tings Flertal til det og siger: Vilde I være med til at lave Grundloven om? Jeg gad dog spørge de ærede Forslagsstillere, om de have nogen Grund til at tro, at de med Held kunne arbejde sammen med denne Regering paa en Forbedring af Grundloven i demokratisk Retning, denne Regering, som temmelig utvetydig siger: Vi holde os til Landstingsprovisorismen og vilde eventuelt bruge den som Vaaben mod dette Ting; vi vilde Militarismens Udvikling her i Landet. Hvis de ærede Forslagsstillere ikke have haft den Tro — og denne Tro vilde meget have overrasket mig — saa kunde jeg nok ønske at vide, hvad da Hensigten egentlig har været. Hvis den højtærede Konseilspræsident rejste sig og sagde: Jeg vil gerne være med til at revidere vor Grundlov, jeg skal meget gerne træde sammen derom med det eventuelle Udvalg, saa gad jeg vide, hvor de ærede Forslagsstillere tænke sig, at vi ville drive hen med den nuværende Regering som Leder og Fører ved en Grundlovsforandring. — Det Forslag, der her foreligger, tilsig-

ter at begrænse de provisoriske Loves Værdighed, men det er ikke dets Hensigt at ville afskaffe Provisorier, at umuliggøre dem. Herom maa jeg sige, at Forslaget, saaledes set, kan siges at være overordentlig ædelmodigt, set fra Venstres Standpunkt. Det er til en vis Grad meget ædelmodigt af Venstre i Folketinget at stille dette Forslag. Stillingen er jo den, at Venstre maa blive Regeringsparti noget før eller noget senere. Hvorledes man nu end vil se paa vor Udvikling, saa er Sagen dog den, at Venstre maa — det er umuligt andet — blive Regeringsparti, maa før eller senere overtage Regeringen. Det, som saa sker, naar dette Forslag vedtages, er, at saa vil den eventuelle Venstreregering i meget høj Grad have bundet Hænderne paa sig selv. Jeg kunde sige, at jeg er tilbøjelig til at tro, at det næsten er en Pris, som Venstre byder for at komme til at overtage Regeringen. Jeg har den Følelse, at det, som ligger bag ved Lovforslaget, det, som Forslagsstillerne sige mellem Linierne, er egentlig disse Ord til Højre: Lad nu os komme til Magten, naar dette Forslag er vedtaget! Vi sige forud til Eder: Vi binde Hænderne paa os selv, idet vi forud erklære, at vi ikke vilde bruge over for Eder det provisoriske Vaaben, som I har brugt mod os! — Jeg har det Indtryk, at saadanne Tilsagn fra Venstres Side ligge mellem Linierne paa det Forslag. Men Spørgsmaalet er da dette: Er Venstre moralsk berettiget til at tale saaledes? Den Indvending, der kan rejses mod de tidligere provisoriske Love, er nemlig ikke den, at de ere provisoriske — provisoriske Love ere jo forfatningsmæssigt berettigede — men: Indvendingen mod de provisoriske Love, vi hidtil have kendt, er den, at det er landstings-provisoriske Love og provisoriske Love, der ere gaaede imod den almindelige Valgret. Provisoriske Love, som falde sammen med den almindelige Valgret, ere efter min Mening fuldstændig berettigede; hvis en Regering har Grund til at tro, at de provisoriske Love vilde blive godkendte af Vælgernes Flertal, saa er der intet at sige til de provisoriske Love. Fejlen ved de tidligere provisoriske Love var, at Regeringen forud kunde sige, at de ikke vilde blive godkendte af Vælgernes. Det var Fejlen ved de tidligere provisoriske Love, at de vare udstedte mod Vælgernes Vilje, at de vare udstedte mod Vælgernes Flertal, og at de vare udstedte for at bekæmpe den almindelige Valgret. Hvis dette ikke havde været Tilfældet, hvis de provi-